

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κας HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'.

Συμπέρασμα.

“Ωρα, — ἐσπέρα θερινή, ἀρχάς Ἰουνίου, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Σκηνή, — ἡ παραλία τοῦ Φαλήρου.

Ἡ μουσικὴ παιανίζει ζωηρὰν συναρμολογίαν ἐκ τῶν τοῦ *Lecocq*, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἐλαφρὰ μελοδράματα παίζονται, πρὸς ἄκραν εὐχαρίστησιν τῶν Ἀθηναίων, τρεῖς τῆς ἐβδομάδος εἰς τὰ Ὀλύμπια εἰς Ἀθήνας καὶ τρεῖς πάλιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Φαλήρου, ὑπὸ τριτεύοντος Γαλλικοῦ θιάσου.

Ὅλα τὰ καθίσματα ἔξωθεν τοῦ Μεγάλου ξενοδοχείου εἶναι κατελημμένα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ καθίσματα παρὰ τὴν θάλασσαν ὅπου τὰ παιδιά παίζουν συνάζοντα εἰς ὠροὺς τὴν ἄμμον, — παιδιά πολυάριθμα, στολισμένα καὶ παραστολισμένα, ἄλλα κατὰ γαλλικὸν τρόπον, ἄλλα κατ’ ἀγγλικόν, ἐρίζοντα καὶ ἀγαπίζοντα εἰς ποικιλίαν γλωσσῶν.

Εἰς τὸ κενὸν διάστημα, μεταξὺ τῶν τραπεζῶν, περιπατεῖ ἄνω καὶ κάτω πυκνὴ ἡ Ἀθηναϊκὴ νεολαία. Μὲ κουρευμένας κεφαλὰς, μὲ πῖλους πλατυγύρους, μὲ λευκὰ παντελόνια, μὲ μύστακας στρημένους ἐμφαντικῶς, καὶ μὲ τὰς λεπτὰς ῥόδους τῶν εἰς τὴν χεῖρα, περιπατοῦν ἄνω καὶ κάτω οἱ νέοι τῶν Ἀθηνῶν, σειστοὶ καὶ λυγιστοὶ, καὶ οὔτε ἀμφιβάλλουν ἅν περὶ τῶν κατακτητικῶν προσόντων τῶν. Ἀλλοίμονον εἰς τὰς εὐαισθήτους Ἀθηναίας! Πῶς θὰ δυνηθοῦν ν’ ἀνθέξουν εἰς τοιοῦτους λέοντας!

Αἱ δὲ νέαι; Πόσα λόγια μεταξὺ τῶν ἀτελείωτα, πόσα γλυκὰ μειδιάματα, καὶ τί καπελῖνα, καὶ ὑψηλὰ τακούνια, καὶ κορδέλας, καὶ χρώματα, καὶ ποῦδρα, καὶ ἀρώματα! Ἄ! εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον δύο εἶναι τὰ στρατόπεδα, καὶ δὲν εἶναι διόλου βεβαία ἡ ὑπεροχὴ μεταξὺ τῶν λεόντων ἐκείνων καὶ αὐτῶν ἐδῶ τῶν ἀπτέρων ἀγέλων.

Ὁ ξένος ἐνταῦθα ἐννοεῖ ἀμέσως ὅτι εὕρισκεται εἰς χώραν ἡρωϊκὴν, βλέπων τὰς τόσας καὶ τόσας στρατιωτικὰς στολάς. Ἰδοὺ ἀξιωματικοὶ

τοῦ πεζικοῦ παντὸς βαθμοῦ, ἰδοὺ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἵππικοῦ, ἰδοὺ τοῦ πυροβολικοῦ! Ἄ! ἰδοὺ καὶ ὁ ἐνδοξος Μιλτιάδης, ζευγαρωμένος μὲ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα, τὸν φίλον καὶ συνάδελφόν του Κον Ἀδάμ. Ἰδέτε τους, πῶς βροντοῦν αἱ σπάθαι τῶν, πῶς τρίζουν οἱ πτερονιστῆρες τῶν, πῶς διακρίνονται μεταξὺ τοῦ πλήθους! Ἰδέτε μὲ πόσην χάριν ὁ γνωστός μας ἥρωες χαιρετᾷ στρατιωτικῶς, καὶ πόσον συχνὰ αἱ χειραψίαι του!

Ἡ δὲ μουσικὴ παιανίζει, — παιανίζει ἐνθουσιωδῶς, καὶ τρέχουν οἱ ὑπηρεταὶ τῶν καφερείων παραζαλισμένοι φέροντες δίσκους μὲ παγωτά, μὲ καφέν, μὲ κονιάκ, — καὶ πληροὶ τὸν ἀέρα τὸ ἄρωμα καπνοῦ ἑλληνικοῦ. Ἡ δὲ βοή τῶν ὁμιλιῶν, καὶ αἱ ὀξείαι φωναὶ τῶν παιζόντων παιδιῶν, καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὁ ἥσυχος ρόχθος τῆς θαλάσσης ἀναμιγνύονται μὲ τοὺς ἤχους τοῦ *Lecocq*.

“Ωρα θελητικὴ, ζωηρὰ σκηνή! Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλανός, γαλανὴ καὶ ἡ θάλασσα. Τὰ βουνὰ μεταβάλλουν χρῶμα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, φῶτα ἀρχίζουν ν’ ἀνάπτωνται πού καὶ που μεταξὺ τῶν δένδρων, καὶ ἀκούεται ὁ συγκεχυμένος φαιδρὸς θόρυβος γελῶτων καὶ ὁμιλιῶν καὶ μουσικῆς.

Ἀξιωμακῆριστοι Ἀθηναῖοι, χωρὶς πολλὰς σκέψεις, χωρὶς πολλὰς φροντίδας, εὕρισκοντες τόσον εὐκόλως τὴν εὐχαρίστησίν σας εἰς τὴν καθημερινὴν φλυαρίαν σας, — εἰς τὰς μικροσκοπικὰς ἐφημερίδας σας, — εἰς τὸν σιδηρόδρομον ὁ ὁποῖος σας φέρει εἰς Φάληρον, ἀνὰ πᾶσαν ἡμίσειαν ὥραν, κατὰ τὰς ἐσπέρας τοῦ θέρους, — ὦ Ἀθηναῖοι, τερπόμενοι, ἐνῶ ἀκούετε τὴν μουσικὴν τοῦ *Lecocq*, νὰ συκοφαντῆτε τοὺς ὑπουργούς σας, νὰ ἀναθεματίζετε τοὺς Τούρκους, καὶ νὰ ὑβρίζετε τὸν παλὶμβούλον Γλάδστων!.

Ἄλλ’ ἅς καθίσωμεν ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἅς ἴδωμεν τοὺς ἐρχομένους μὲ τὸ τελευταῖον τραῖνον ἐξ Ἀθηνῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ἀναγνωρίζομεν ζεῦγος νέονυμφον. Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶδομεν τὸν γαμβρόν

ἀντιμετωπίζοντα εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς τὸν ἡρωϊκὸν ἀξιοματικὸν τοῦ πυροβολικοῦ. Τώρα τὸν ἀνευρίσκωμεν σύζυγον . . . τίνος ; Τίνος ἄλλης ἢ τῆς χαριεστάτης δεσποινίδος Eméraude Ρεβιτάση ; ὁ γάμος ἐτελέσθη εἰς Ρώμην, ὅπου ὁ βαρὼνος Χοενφέλς μετετέθη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Σαξωνίας, μετὰ τὸν Ροδόλφον μεταξὺ τῶν ἀκολούθων τῆς πρεσβείας του. Ἀλλὰ τώρα ἐπρόβιβάσθη εἰς Πετρούπολιν ὁ νέονυμος Ροδόλφος, καὶ τὸ ζεῦγος μεταβαίνειν ἐκεῖ ἐπισκέπτεται τὰς Ἀθήνας. Ὁ Ἑρενστάιν φαίνεται ὅ,τι ἀληθῶς εἶναι : ἀριστοκράτης σωστός, ἀπταιστος τὴν περιβολήν, μετ' ἔχνη προῦρου παρακμῆς εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἄνθρωπος χαίρων τὴν ὑπόληψιν ὅτι ἔζησε βίον παράλυτον, ὅτι ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν καὶ τὰ πνευματώδη ποτά. Ὁρῶς, ἰσχνός, σοβαρός, ὑπεροπτικός, ἔχει τὴν ἡσυχον ἔκφρασιν ἀνθρώπου βαρυνθέντος τὴν ζωὴν, ἀδιαφοροῦντος εἰς τὰ περὶ αὐτόν. Ὁ κηκόμοιρος Ροδόλφος ! Ἐδῶ κατέληξαν τὰ τόσα ἀλλεπάλληλά του αἰσθήματα ; Ἡ Φωτεινὴ ἀπέθανε. Τὴν ἐθρήνησε πικρῶς, θρηνῶν συγχρόνως καὶ τὴν σπαταληθεῖσαν νεότητά του. Ὅτε ἐπανεῖδε τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση εὐδιάθετον νὰ λησμονήσῃ τὰς σκιὰς τοῦ παρελθόντος βίου του, χάριν τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, τοῦ πλοῦτου του καὶ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ του παραστήματος, ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον, ὑπὸ τὰς περιστάσεις, θὰ ἦτο δι' αὐτόν νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Ἐκαμαν ἓνα γύρον καὶ ἔπειτα ἐκάθισαν ἐμπρὸς εἰς μίαν τράπεζαν. Ὁ Ροδόλφος ἔβλεπε σκυθρωπὸς πρὸς τὴν θάλασσαν, περιμένων τὸ κοινάκ, ἡ δὲ σύζυγός του ἐκύτταξε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον περιμένουσα τὸ παγωτόν της.

— Ροδόλφε, εἶπε στρεφόμενη πρὸς αὐτόν, ἰδοὺ ὁ Κύριος Μιχαηλόπουλος, ὁ παλαιὸς θαυμαστής μου, — ὁ ποιητής.

— Ἀ ! εἶπεν ἀδιαφόρως ὁ Ροδόλφος, γυρίζων τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἀνεφώνησεν ὁ ποιητὴς πλησιάζων. Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση ! . . . Pardon ! ἡ Κυρία Ἑρενστάιν !

— ὦ ! κύριε Μιχαηλόπουλε ! Καθίσατε παρακαλῶ καὶ εἰπῆτε μας νέα τῶν Ἀθηναίων. Ροδόλφε, τί θὰ πᾶρῃ ὁ Κύριος Μιχαηλόπουλος ; Λοιπόν, λέγετέ μου. Τί εἶπε ὁ κόσμος ἐδῶ διὰ τὸν γάμον μου ;

— Αἱ Ἀθῆναι, κυρία μου, ἐπεκρότησαν τὴν ἐκλογὴν τῆς Γερμανίας, ἀπεφάνθη ὁ ποιητής, κλίνων μεγαλοπρεπῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὠραία ! εἶπε γελῶσα ἡ Κυρία Ἑρενστάιν. Ἀλλὰ τί νὰ λέγῃ καὶ ἡ Γερμανία ;

Καὶ ἔστρεψε πονηρὸν βλέμμα πρὸς τὸν κατηφῆ σύζυγόν της.

— Πῶς νὰ μὴ ἐπικροτήσῃ κ' ἐκείνη, ὑπέλαβεν ὁ ποιητής.

— Ἄν συγχωρεῖται, εἶπεν ὁ Ροδόλφος εἰρωνικῶς, εἰς ἓνα ταπεινὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Γερμανίας νὰ ἐκφράσῃ γνώμην ἐπὶ τοῦ προκειμένου, βεβαίως ἡ Γερμανία δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ καλὴν ἐκλογὴν.

Καὶ ἄλλοι παλαιοὶ γνώριμοι περιεκύκλωσαν τὴν Eméraude, μετὰ θορυβώδη συγχαρητήρια πρὸς τὸν Ροδόλφον. Ἐκεῖνος τὰ ἐδέχθη ψυχρῶς καὶ μετ' ὀλίγον ἠγέρθη διὰ νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον μετὰ τὸν ποιητὴν. Ἐπροχώρησαν πέραν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐκεῖ εἶδε μακρόθεν ὁ Ροδόλφος τὸν Μιλιτάδην. Ἡσθάνθη διὰ μιᾶς τὸ αἷμα ν' ἀναβῇ εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Ἐδῶ εἶναι καὶ ἡ ἀδελφὴ, εἶπεν ὁ ποιητής, χωρὶς νὰ σκεφθῇ κατὰ πόσον ἦτο ἀρμοστή ἡ ἀζήτητος πληροφορία.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡσύχως ὁ Ροδόλφος.

Δὲν τὸν ἐπείραξεν ἡ ἀπερίσκεπτος προπέτεια τοῦ ποιητοῦ. Κατεῖχετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τί γίνεται ἡ Ἀνδρομάχη· ἐὰν εἶναι ὑγιὴς καὶ εὐτυχής.

— Ὑπανδρεύθη ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα. Καὶ ἐπάχυνε ! Τοὺς εἶδα πρὸ ὀλίγου. Ἐχουν καὶ τὸ μωρὸν μαζὶ τῶν. Ἰδοὺ !

Ὁ ποιητὴς ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τοῦ Ροδόλφου τρέμουσαν ἐπὶ τοῦ βραχιονός του.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος καὶ ἡ Ἀνδρομάχη ἤρχοντο ἀπέναντί των. Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἦτο πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, εὐσαρκος, εὐχαριστημένος, μετὰ φορέματα ἀνοικτοῦ χρώματος, μετὰ τὸ ἄνθος εἰς τὴν κουμβότρυπαν καὶ τὸ monocle εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου ἐφώτιζον κατὰ πρόσωπον τὴν Ἀνδρομάχην. Δὲν ἦνθιζε πλέον ἐπ' αὐτῆς ἡ νεότης. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν καὶ τώρα κανονικὰ καὶ ὠραία, ἀλλ' αἱ γραμμαὶ στρογγυλώτεραι, ἡ ἔκφρασις χωρὶς τὴν προτέραν ζωὴν. Οἱ γαλανοὶ τῆς ὀφθαλμοὶ ἔβλεπον πρᾶσι ὑπὸ τὸν μαῦρον θύσανον τριχῶν, ὁ ὁποῖος ἐσκέπαζε τὸ μέτωπόν της. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο παραπολὺ τοῦ συρμού. Ὁ Ροδόλφος δὲν ἐπερίμενε νὰ τὴν ἴδῃ τόσον ἐξοικειωμένην μετὰ τὴν νέαν τῆς ζωὴν, τόσον εὐχαριστημένην. Ναί, ἐφαινετο ὅτι ἡ λύπη τῆς δι' αὐτόν δὲν διήρκεσε πολὺ, οὔτε τὴν ἐθασάνισεν ὑπερμέτρως. Ἐνῶ τὴν ἔβλεπεν, ἐνθυμήθη τὴν ἀξιόπρεπὴ χάριν τῆς γυναικὸς του, τὴν συμπεριφορὰν τῆς εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐσκέφθη πόσον καλλίτερον ἦτο δι' αὐτόν ὅτι δὲν ἐνυμφεύθη τὴν Ἀνδρομάχην. Καὶ ὅμως, πόσον ἦτο ὠραία, πόσον γλυκεῖα τότε, ὅποτε ἡ καρδιά του ἦτο ἀκόμη τρυφερά καὶ ὁ βίος του ἀθῶος ! Ἡρχeto εἰς τὴν μνήμην του ἡ μικρὰ αἰθούσα ἀντικυ τοῦ κήπου τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, μετὰ ὅλας καὶ τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τῆς, ἐντὸς δὲ τῆς αἰθούσης ἐπανεβλεπε ἓνα νέον καὶ μίαν νέαν, ροδισμένους καὶ τοὺς δύο καὶ ἀτόλμους, καθὼς ἦσαν ὅτε τὸ

πρῶτον ἔμειναν μόνοι οἱ δύο των ἐκεῖ. "ὦ, τί εἰ-
δύλλιον! Ἀλλὰ πῶς παρήλθε!

Ἡ Ἀνδρομάχη τὸν εἶδε πρώτη. Δὲν ἔδειξε
ποσῶς ὅτι ἐξαφνίζεται, ἀλλ' ὠχρίασε, ἐστήλωσε
τὸ βλέμμα εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὰ δάκτυλά
της ἔσφιγγον σπασμωδικῶς τὸ κόκκινον para-
sol της. Τοῦ Ἀγγυροπούλου τὰ χεῖκινητα βλέμ-
ματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἑρενστάιν. Τὸν ἀνε-
γνώρισεν ἀμέσως. Ὁ Ροδόλφος ἔχαιρέτισε, ἀλλ'
οὔτε ὁ Ἀγγυρόπουλος οὔτε ἡ σύζυγός του ἀντα-
πέδωκαν τὸν χαιρετισμόν. Ἡ Ἀνδρομάχη ἔβλε-
πεν ἐμπρός της, ὁ δὲ Ἀγγυρόπουλος ἔμειδία σαρ-
δωνικῶς.

Ὁ Ροδόλφος ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του καὶ ἐκύ-
ταζε τὴν θάλασσαν. Ἡ προσβολὴ τὸν ἐπλήγωσε
περισσότερον ἢ ὅσον ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὁ ἴδιος
καθ' ἑαυτόν. Συνησθάνετο ὅτι τὴν ἤξιζε, ἀλλ' ἡ-
γανάκτει ἐνδομύχως κατὰ τῆς Ἀνδρομάχης,
διατὶ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃ.

— Πηγαίνωμεν νὰ εὕρωμεν τὴν Κυρίαν μου,
εἶπεν ἡσύχως πρὸς τὸν ποιητήν.

— Δὲν ἐχόρτασες τὸ Φάληρον Eméraude;
τὴν ἠρώτησεν εἰς ἀπόκρισιν τοῦ σιωπηλοῦ ἐρω-
τήματος της.

— Ἀπὸ τώρα! Μόλις ἤλθαμεν.

— Καὶ πόσον θὰ μείνωμεν;

— Ἐὰν ἐβαρέθηκες, πηγαίνωμεν.

Καὶ ἡγέρθη προθύμως. Ὁ Ροδόλφος τὴν ὑ-
χαρίστησε διὰ τοῦ βλέμματός καὶ τῆς ἔσφιγγε
τρυφερῶς τὴν χεῖρα ἐνῶ τὴν ἐβοήθει ν' ἀναβῇ
εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Μέχρις Ἀθηνῶν εἶχεν ἀσυ-
νήθη ζωηρότητα, — ὠμίλει καὶ ἐγέλα διαρκῶς.
Ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμόν καὶ ἀνέβη-
σαν εἰς ἅμαξαν διὰ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης
Βρετανίας, ἐπῆλθε τότε ἡ ἀντίδρασις. Ἐκά-
θητο σκυθρωπός, σύννους, καὶ λέξιν δὲν ἐπρό-
φερε. Ἀ! ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση δὲν ἐξησφάλισε
ζωὴν εὐκόλον, ἀλλ' ὅμως ἤξευρε τί ἔκαμνε, καὶ
δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἡσυχοὶ περὶ αὐτῆς. Θὰ ἔχη
τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐπιβάλλῃ
τὴν θέλησίν της, ὅσον δύστροπος καὶ δυσκοινο-
μητος καὶ ἂν εἶναι κατὰ καιροὺς ὁ σύζυγός της.

"Ὅτε ἔκαμψαν τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἑρμού,
ὁ Ροδόλφος εἶδεν ἀπροσδοκῆτως θέαμα, τὸ ὁποῖον
ἔφερε πληγὴν ροδερὰν εἰς τὴν ἡδὴ πληγωμένην
καρδίαν του. Εἰς ἕνα ἐξώστην τοῦ ξενοδοχείου
τῆς Ἀγγλίας, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγμα-
τος, ἐκάθητο ἕν ζεῦγος. Τοῦ ἀνδρὸς τὰ νῶτα
ἦσαν στηριγμένα εἰς τὰ κάγκελα τοῦ ἐξώστου.
Ἐκάπνιζε, βλέπων πρὸς τὴν ἀντικρὺ του καθη-
μένην γυναῖκα. Καὶ προτοῦ ἐπὶ στρέψῃ ὀλίγον
τὴν κεφαλὴν, ὁ Ροδόλφος ἀνεγνώρισεν τὴν μορ-
φὴν τοῦ Λανέκ, ἀνεγνώρισεν τὴν μελαχρινὴν
χεῖρά του, κρεμαμένην ἔξω ἀπὸ τὸ σίδηρον τοῦ
ἐξώστου. Ἐσκύψεν ὁ Ροδόλφος νὰ ἴδῃ διὰ μέ-
σου τῶν καγκέλων, ἐνῶ ἡ ἅμαξα διήρχετο τὴν

πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Τὴν εἶδε τὴν Ἰνα-
ρίμην. Μὲ μειδίημα εἰς τὰ χεῖλη ὠμίλει πρὸς
τὸν σύζυγόν της. Ἠγέρθη ἐκεῖνος καὶ ἐκάθισεν
πλησίον της.

Ἡ ἅμαξα ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ ξενοδοχείου τῆς
Μεγάλης Βρετανίας καὶ ὁ Ροδόλφος ἐβοήθησε
τὴν σύζυγόν του νὰ καταβῇ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν
συνοδεύσῃ ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου, ἐβάδισε μὲ βίαν
εἰς τὸ πεζοδρόμιον διὰ νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὸν
ἐξώστην τοῦ ἄλλου ξενοδοχείου. Ἡ Ἰναρίμη,
ὀρθία τώρα, μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ
Γουσταύου, ἔκλινεν πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν. Ὁ
Γουσταῦος τὴν προσέβλεπε μειδιῶν. Εἰσῆλθεν ἡ
Ἰναρίμη εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ σύζυγός της ἔμεινε
μόνος, ἐξακολουθῶν νὰ καπνίζῃ.

— Πόσον εὐτυχεῖς φαίνονται, ἐστέναξεν ὁ Ρο-
δόλφος καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον. —
Μόνος ἐγὼ εἶμαι ἄθλιος! Ἡ Φωτεινὴ ἀπέθανε,
κ' ἐγὼ ζῶ. Πλέον κερδισμένη ἐκεῖνη! Εἶχε δι-
καιον· μοῦ τὸ ἔλεγε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εἶμαι εὐ-
τυχής. Ἀνδρομάχη! Ἰναρίμη! καὶ σὺ δυστυ-
χὴς Φωτεινὴ! Διατὶ ἄραγε νὰ μὲ φεύγῃ ἡ εὐτυ-
χία; Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν ζωὴν. Ἄλλοι
τὴν εὐρίσκουν. Εἶμαι εἰκοσι πέντε ἐτῶν. Τί θὰ
γείνω, Θεέ μου, μετὰ δέκα ἔτη, ἂν τώρα, εἰς τὸ
ταξίδι τοῦ γάμου, εἶμαι τόσον δυστυχής!

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ἈΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους ἡ Ἑστία ἐκφράζει πρὸς
τοὺς ἀπανταχοῦ συνδρομητὰς αὐτῆς καὶ ἀναγνώ-
στας τὰς εὐχαριστίας της καὶ ἀπευθύνει τὰς εὐ-
χὰς της.

Διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ δυσκίλου ἔργου, τὸ ὅποιον
ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἔχει ἀναλάβει, μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν
καὶ εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινοῦ ἐλπίζει. Ἰδοὺ δὲ
ὅτι, πρὸς εὐτυχίαν της καὶ πρὸς καύχησίν της, τὸ
κοινόν, τὸ πανελλήνιον κοινόν, τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν
ὑποστηρίζει. Εἰς τοὺς σημερινούς καιροὺς, κατὰ
τοὺς ὁποίους καὶ τὸ χρῆμα εἰς τὴν χώραν μας εἶνε
σπάνιον καὶ ἡ πρὸς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις ὀρεξὶς
ὀλίγη, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ μικρόν.
Ἡ Ἑστία κατάρθρωσε νὰ ἐπιζήσῃ ἐν τῇ ἀσφυ-
κτικῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἐν ἣ ὅλα σχεδὸν τὰ ὁμοειδῆ αὐτῇ
δημοσιεύματα εὗρον τὸν θάνατον, αἰσθάνεται δὲ εἴπερ
ποτὲ ἀκραιᾶς τὰς δυνάμεις της νὰ συνεχίσῃ καὶ εἰς
τὸ μέλλον τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ, ἀναπτυσσομένη,
βελτιουμένη, τελειοποιουμένη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέ-
ραν. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους αὐξάνει τὸ σχῆμα
της, ἀνακαινίζει τὰ ὕλητά της, πολυπλασιάζει τὰς
εἰκόνας της, ἐκλέγει ἐπιμελέστερον τὴν ὕλην της.
Τὰς δ' ἐπὶ πλέον δαπάνας τὰς ἐκ τῆς βελτιώσεως
ταύτης, ὡς καὶ τὰς ἐκ τῆς προσθέτου φορολογίας
τοῦ χάρτου της καὶ τῶν εἰκόνων της, εἰς τὴν ὁποίαν
θὰ ὑποβληθῇ, ἡ Ἑστία δὲν ἔκρινεν καλὸν νὰ φορ-
τώσῃ εἰς τὴν ράχιν τῶν συνδρομητῶν της. Αὐξάνει